

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) J. M., b) Dr. S. G. M.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Tvrdkem, advokátem se sídlem Semická 3292/6, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2014, č. j. 7 Ca 130/2009 – 156, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 8. 2014, č. j. 7 Ca 130/2009 – 165,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Tvrdka **s e u r č u j e** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2014, č. j. 7 Ca 130/2009 – 156, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 8. 2014, č. j. 7 Ca 130/2009 – 165, byl odmítnut návrh žalobce a) (dále jen „stěžovatel a“) na obnovu řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 3. 2010, č. j. MZDR8102/2010 skončeného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115.

Městský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že rozsudkem ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115, byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 3. 2009, č. j. 026388/2009/KUSK. V části, v níž žaloba směřovala proti Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj a Obecnímu úřadu

Kosoř, byla předtím žaloba vyloučena k samostatnému projednání. Proti předmětnému rozsudku podali žalobci kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 – 70, zamítl jako nedůvodnou. Následně podal stěžovatel a) návrh na obnovu řízení s tím, že nebylo rozhodnuto o žalobě v celém rozsahu, ale jen o části, což mělo za následek nesprávné posouzení věci. Městský soud poukázal na to, že v daném případě se jednalo o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., a nikoli o žalobu na ochranu před zásahem správního orgánu nebo o návrh ve věcech politických stran a politických hnutí, pouze u nichž je podle ust. § 114 s. ř. s. obnova řízení přípustná. Proto městský soud návrh na obnovu řízení jako nepřípustný odmítl.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Podle názoru stěžovatelů městský soud nesprávně posoudil danou věc z právního hlediska a nesprávně dospěl k závěru, že návrh na obnovu řízení je třeba odmítnout. V dané věci se jednalo o návrh na obnovu řízení týkající se ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu. Procesní postup soudu tedy nebyl správný a zákonný. S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhli zrušení usnesení městského soudu a přiznání náhrady nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud stěžovatelé podřadili v kasační stížnosti její důvody pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s., není toto podřazení správné, neboť směřuje-li kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby, připadá v úvahu pouze důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V této souvislosti lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS s právní větou: *„Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod také spadá případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“* Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v sobě zahrnuje jak nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která tomuto usnesení předcházela. Nesprávná kvalifikace stížnostních důvodů však není na překážku jejímu věcnému projednání. Stačí, aby stěžovatel důvody tvrdil. Jejich podřazení pod zákonné ustanovení provede v souladu se zásadou iura novit curia soud.

Ke stížním námitkám, že městský soud neměl návrh stěžovatele a) na obnovu řízení odmítnout, neboť se jednalo o návrh na obnovu řízení ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, je předně třeba uvést, že stěžovatel a) se obnovy řízení domáhal podáním označeným *„Obnovení řízení v již projednané části žaloby 7 Ca 130/2009 a následně i 6 As 119/2013 – 70.“* S tímto označením koresponduje i obsah podání, ve kterém stěžovatel a) poukazoval na nesprávnost a nezákonnost rozsudku Městského soudu v Praze

pokračování

ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115, resp. domáhal se obnovy řízení v této věci. Jak vyplývá z citovaného rozsudku, městský soud rozhodoval o žalobě stěžovatelů proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2009, č. j. 026388/2009/KUSK, kterým byla přezkoumávána zákonnost rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2009, č. j. 026388/2009/KUSK, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 14. 11. 2008, o povolení stavby na pozemcích v blízkosti stěžovatelů. V této žalobě přitom stěžovatelé namítali nezákonnost citovaného rozhodnutí krajského úřadu, potažmo předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu. Městský soud tedy nevedl řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu, nýbrž o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnosti, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 – 70. Ani v kasační stížnosti stěžovatelé nenamítali, že městský soud neměl přezkoumávat zákonnost citovaného rozhodnutí krajského úřadu, ale měl vést řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu.

Se stěžovateli lze v obecné rovině souhlasit v tom, že řízení ve věci sp. zn. 7 Ca 130/2009 bylo zahájeno žalobou nazvanou „*Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem orgánů státní správy*“. Z obsahu žaloby však vyplývá, že se stěžovatelé domáhali přezkoumání správního rozhodnutí. Podání se přitom posuzuje vždy podle jeho obsahu, nikoliv podle jeho označení. I z dalších listin, které jsou součástí spisu, vyplývá, že stěžovatelé brojili proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2009. Např. v doplnění žaloby ze dne 1. 7. 2009, které bylo městskému soudu doručeno dne 2. 7. 2009, bylo výslovně navrhováno zrušení citovaného rozhodnutí krajského úřadu. Zrušení citovaného rozhodnutí krajského úřadu bylo navrhováno i v doplnění žaloby ze dne 5. 1. 2012, které bylo městskému soudu doručeno téhož dne, jakož i v doplnění ze dne 19. 6. 2014, které bylo městskému soudu doručeno téhož dne. Ze soudního spisu tedy nelze dovodit, že by se stěžovatelé domáhali ochrany před nezákonným zásahem krajského úřadu, jak tvrdí v kasační stížnosti.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v rámci soudního řízení vedeného u městského soudu pod sp. zn. 7 Ca 130/2009 byla projednávána žaloba stěžovatelů směřující proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 3. 2009, č. j. 026388/2009/KUSK.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě bylo vedeno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s, a nikoliv řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Jak přitom správně uvedl městský soud, obnova řízení ve věcech správního soudnictví je podle ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení: a) o ochraně před zásahem správního orgánu, b) ve věcech politických stran a politických hnutí. Zákon tedy limituje možnost obnovy řízení jen na některá řízení, a to ta, která jsou v s. ř. s. taxativně uvedena. Pro podporu tohoto závěru srv. i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2005, č. j. 3 Azs 219/2005 - 51, přístupný na www.nssoud.cz. V daném případě však bylo vedeno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Městský soud proto nepochybil, pokud dospěl s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 114 odst. 1 s. ř. s. k závěru, že návrh na obnovu řízení je nepřipustný.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé úspěch v řízení neměli a krajskému úřadu žádné náklady nevznikly.

Stěžovateli b) byl městským soudem ustanoven pro řízení zástupcem advokát, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 3.400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny proto činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu